

Brussel, 1.4.2014
COM(2014) 163 final

2014/0095 (COD)

Voorstel voor een

VERORDENING VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

**tot vaststelling van een rondreisvisum en tot wijziging van de
Schengenuitvoeringsovereenkomst en van de Verordeningen (EG) nr. 562/2006 en (EG)
nr. 767/2008**

TOELICHTING

1. ACHTERGROND VAN HET VOORSTEL

In het kader van de intergouvernementele Schengensamenwerking werden met betrekking tot onderdanen van derde landen gedetailleerde regels vastgesteld voor binnenkomst en voor een verblijf van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden ("kort verblijf")¹. Deze regels moesten de veiligheid van het Schengengebied waarborgen² en voorzien in het recht van vrij verkeer daarbinnen, ook voor onderdanen van derde landen. Nadien werden deze regels verder ontwikkeld en geconsolideerd in het kader van de Europese Unie, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam. Voor dit voorstel zijn met name de volgende elementen van de vigerende wetgeving van belang:

- Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscore) en de daaropvolgende wijzigingen³: hierin zijn onder meer de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf voor onderdanen van derde landen vastgesteld;
- Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad ("de visumverordening") en de daaropvolgende wijzigingen⁴: hierin is de lijst opgenomen van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen voor een kort verblijf in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld;
- Verordening (EG) nr. 810/2009 ("de Visumcode") en de daaropvolgende wijzigingen⁵: hierin zijn geharmoniseerde procedures en voorwaarden vastgesteld voor de behandeling van aanvragen van visa voor kort verblijf en de afgifte van visa;
- de Schengenuitvoeringsovereenkomst⁶ (SUO) en de wijzigingen daarop: hierin is het beginsel van wederzijdse erkenning van visa voor kort verblijf neergelegd en wordt tevens voorzien in het recht van vrij verkeer van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen voor onderdanen van derde landen met een geldige verblijfsvergunning of een geldig nationaal visum voor verblijf van langere duur dat is afgegeven door een van de lidstaten⁷.

Uiteraard kunnen onderdanen van derde landen langer dan drie maanden of 90 dagen in het Schengengebied blijven, maar dit zou niet moeten gebeuren op basis van de huidige bepalingen inzake kort verblijf. Hiervoor is vestiging in een van de lidstaten vereist, waartoe onderdanen van derde landen bij de betrokken lidstaat een verblijfsvergunning of een visum

¹ Overigens was in de betrokken bepalingen van het Schengenacquis tot 18 oktober 2013 sprake van drie maanden binnen een tijdvak van zes maanden na de datum van eerste binnenkomst. Bij Verordening (EU) nr. 610/2013 (PB L van 182 van 29.6.2013, blz. 1) is het begrip "kort verblijf" (d.w.z. de temporele werkingssfeer van het Schengenacquis) opnieuw gedefinieerd en nu als "90 dagen binnen een periode van 180 dagen".

² http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/index_en.htm.

³ De geconsolideerde versie is beschikbaar op:

⁴ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R0562:20100405:NL:PDF>.

⁵ De geconsolideerde versie is beschikbaar op:

⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:NL:PDF>.

⁷ De geconsolideerde versie is beschikbaar op:

⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2009R0810:20120320:NL:PDF>.

⁹ PB L 239 van 22.9.2000, blz. 19

¹⁰ Tenzij anders vermeld, worden onder "lidstaten" de EU-lidstaten verstaan die onverkort uitvoering geven aan het gemeenschappelijk visumbeleid (alle EU-lidstaten, uitgezonderd Bulgarije, Kroatië, Cyprus, Ierland, Roemenië en het Verenigd Koninkrijk), alsook de geassocieerde Schengenlanden (IJsland, Liechtenstein, Noorwegen en Zwitserland)

voor verblijf van langere duur moeten aanvragen. Dergelijke titels zijn doelgebonden: ze worden afgegeven omwille van werk, zaken, studie, gezinshereniging enz., maar in beginsel niet voor toeristische doeleinden. Er zijn geen algemene, horizontale EU-regels inzake de voorwaarden voor de afgifte van verblijfsvergunningen of visa voor verblijf van langere duur, maar wel sectoriële richtlijnen voor specifieke categorieën onderdanen van derde landen, zoals werknemers en studenten. Deze richtlijnen voorzien echter niet in volledige harmonisering en laten de lidstaten ruimte om uitzonderingen en afwijkingen vast te stellen en om bepaalde details bij nationale wetgeving nader in te vullen.

De beperking van 90/180 dagen van het Schengenacquis is niet ongebruikelijk in het vreemdelingenrecht. De nationale vreemdelingenwetgeving maakt van oudsher onderscheid tussen enerzijds inreis voor kort verblijf (een, twee of zes maanden), waarbij het met name om "bezoekers" gaat, en met name om toeristen, en voor wie minder strenge voorwaarden gelden en anderzijds de toelating van onderdanen van derde landen die langer willen blijven om redenen als werk of studie, en voor wie strengere voorwaarden gelden. Los van de scheidslijn tussen korte bezoeken en verblijf en de voorwaarden waaraan vreemdelingen moeten voldoen, voorziet de nationale wetgeving in passende vergunningen voor inreis, verblijf en vestiging, ongeacht de duur van het voorgenomen verblijf op het grondgebied van een lidstaat (visa met verschillende geldigheidsduur, verlenging van visa, tijdelijke verblijfsvergunningen, permanente verblijfsvergunningen enz.).

Het huidige Schengen- en EU-acquis op het gebied van migratie voorziet echter niet in een met dergelijke nationale wetgeving vergelijkbaar systeem dat alle soorten voorgenomen verblijf bestrijkt. Om de hierboven aangegeven wettelijke en politieke redenen bestrijkt het Schengenacquis korte verblijven op het grondgebied van alle lidstaten, terwijl de op het gebied van het immigratie- en toelatingsbeleid ontwikkelde rechtsinstrumenten van de EU voorzien in het kader voor nationale wetgeving met het oog op de toelating van onderdanen van derde landen voor verblijven van meer dan drie maanden op het *eigen* nationale grondgebied.

Het Schengengebied omvat inmiddels 26 landen en veel onderdanen van derde landen, zoals toeristen, uitvoerend kunstenaars, onderzoekers en studenten, hebben legitieme redenen om langer in dit gebied rond te reizen dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen zonder als immigrant te worden aangemerkt. Zij willen en/of hoeven niet langer dan drie maanden in een bepaalde lidstaat te verblijven. Er is echter *geen Schengenvisum of andere vergunning voor een verblijf van meer dan drie maanden of 90 dagen in het Schengengebied*.

De Commissie ontvangt al jaren veel klachten en verzoeken om een oplossing te vinden van onderdanen van derde landen, zowel van visumplichtige onderdanen als van onderdanen die van de visumplicht zijn vrijgesteld. De beperking van 90/180 dagen paste wellicht bij de omvang van de vijf landen die vooropliepen bij de Schengensamenwerking. Nu het Schengengebied uit 26 lidstaten bestaat, vormt dezelfde beperking echter een behoorlijke belemmering voor menig onderdaan van een derde land die er een legitiem belang bij heeft in de lidstaten rond te reizen. Hierdoor laten de lidstaten ook economische kansen liggen.

Het belangrijkste kenmerk van de reizigers die problemen melden, is dat zij van plan zijn in Europa/de lidstaten rond te reizen. Zij willen langer dan 90 dagen (binnen een periode van 180 dagen) in het Schengengebied blijven. Als visumplichtige onderdaan van een derde lidstaat kunnen zij evenwel geen Schengenvisum voor kort verblijf aanvragen, aangezien dit alleen wordt afgegeven voor reizen van ten hoogste 90 achtereenvolgende dagen. Niet-visumplichtige onderdanen van derde landen komen hier in regel evenmin voor in aanmerking. Geen van beide categorieën onderdanen van derde landen heeft echter het

voornemen om langer dan 90 dagen in een bepaalde lidstaat te blijven, waardoor zij geen nationaal visum voor verblijf van langere duur⁸ of verblijfsvergunning kunnen ontvangen.

De leemte die qua wetgeving bestaat tussen het Schengenacquis en de immigratievoorschriften van de EU en de lidstaten betekent dat dergelijke reizigers in beginsel het Schengengebied dienen te verlaten op de laatste dag van hun verblijf van 90 aaneengesloten dagen en vervolgens 90 dagen buiten de lidstaten moeten wachten voordat zij kunnen terugkeren voor een nieuw wettig verblijf. Deze situatie kan niet worden gerechtvaardigd door de veiligheidsbelangen van de lidstaten en is uit economisch, cultureel en onderwijskundig oogpunt evenmin in hun voordeel.

Met name verenigingen en belangengroepen van uitvoerend kunstenaars beklemtonen dat zij door de verblijfsbeperking van 90/180 dagen dikwijls moeilijkheden ondervinden bij het organiseren van tournees in Europa. Rondreizende gezelschappen voldoen over het algemeen niet aan de vestigingsvereisten op grond waarvan kunstenaars, medewerkers en hun familieleden een visum voor een verblijf van langere duur of een verblijfsvergunning in aanmerking zouden komen. Aangezien de medewerkers van dergelijke gezelschappen dikwijls bijzonder gespecialiseerd en hoogopgeleid zijn, kunnen zij gewoonlijk niet worden vervangen, omdat dit kostbaar of uiterst storend zou zijn. De European Circus Association (ECA) gaf een voorbeeld waarbij het verlies per verbintenis (dat wil zeggen per stad waarin een bekende groep optreedt) ongeveer 380 000 EUR bedroeg, en een tweede waarin het om 920 000 EUR ging (ter plaatse inhuren van zaalwachters, concessies, schoonmaakteams, locatiehuur, belastingen en heffingen, lokale leveranciers, drukkers, marketing, diensten, hotels en restaurants, lokale vervoerdiensten, salarissen en lonen in elke stad). De ECA noemde ook gevallen waarin een onderneming leden van de cast en crew vanwege de verblijfsbeperking moest vervangen/roteren. In één geval kostte het een onderneming ongeveer 110 000 EUR om 36 personeelsleden te vervangen. Volgens de Performing Arts Employers Associations League Europe (Pearle*) kost het ontbreken van een alternatieve verblijfsvergunning de EU jaarlijks tussen de 500 miljoen en 1 miljard EUR – in de huidige financiële en economische situatie een significant bedrag.

Reisagentschappen en tal van informatieverzoeken aan de Commissie maken duidelijk dat meer en meer individuele reizigers (studenten, onderzoekers, kunstenaars en andere professionals uit de cultuursector, zakenlui, dienstverleners, enz.) er veel belang bij hebben om langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengengebied te mogen circuleren.

Bovendien zijn er al veel onderdanen van derde landen die met een visum voor verblijf van langere duur of een verblijfsvergunning van een lidstaat in het Schengengebied wonen en tijdens of na dit verblijf naar andere lidstaten moeten of willen reizen. Zo is het voorstelbaar dat studenten uit derde landen na het afronden van hun studie eerst nog een maand of zes in het Schengengebied willen rondreizen alvorens huiswaarts te keren. Volgens artikel 21 van de SUO hebben dergelijke personen in beginsel recht op van vrij verkeer in de lidstaten op grond van hun visum voor verblijf van langere duur of verblijfsvergunning, maar geldt voor hen wel de beperking van 90/180 dagen.

De algemene regel stelt de overgrote meerderheid van de reizigers niet voor problemen en dient te worden gehandhaafd. Maar al in 2001 erkende de Commissie dat deze regel moet worden aangevuld door een titel in te voeren voor verblijven van langer dan drie maanden in het Schengengebied. Zij diende derhalve een voorstel in voor een richtlijn van de Raad betreffende de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen gedurende een periode

⁸ Vgl. artikel 19 van de SUO, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 6

van ten hoogste drie maanden vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten, alsmede tot invoering van een specifieke reisvergunning en tot vaststelling van de voorwaarden voor toegang met het oog op een bezoek van ten hoogste zes maanden⁹.

De Commissie stelde voor om een *specifieke reisvergunning* in te voeren voor onderdanen van derde landen die voornemens zijn *ten hoogste zes maanden binnen een periode van 12 maanden* op het grondgebied van de lidstaten te reizen. Houders van deze vergunning zouden zes maanden aaneen in het Schengengebied mogen verblijven, maar niet langer dan drie maanden in dezelfde lidstaat. Dit voorstel – dat ook andere zaken bestreek, waaronder uitzetting – werd in maart 2006 officieel door de Commissie ingetrokken. Indertijd hadden lidstaten met name bezwaren tegen de rechtsgrondslag en de verwachte bureaucratie in verband met de nieuwe vergunning. Bepaalde lidstaten waren het niet eens met het plan om de vergunning in te voeren voor onderdanen van derde landen die een visum voor kort verblijf nodig hadden, omdat zij vreesden dat de integriteit van de regeling inzake visa voor kort verblijf hierdoor in het geding zou kunnen komen.

De voornoemde lacune in de wetgeving dwingt de lidstaten ertoe de regels op te rekken en gebruik te maken van rechtsinstrumenten die niet bedoeld zijn voor het verlengen van de toegestane verblijfsduur in het Schengengebied. Dit gebeurt door artikel 20, lid 2¹⁰, van het SUO toe te passen of visa met territoriaal beperkte geldigheid (VTBG) af te geven op grond van artikel 25, lid 1, onder b), van de Visumcode¹¹. Deze praktijken worden uitvoerig beschreven in bijlage 7 van de effectbeoordeling¹² bij het gelijktijdig gepresenteerde voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de visumcode van de Unie (Visumcode) (herschikking)¹³.

Het is dan ook wenselijk om een nieuw type visum in te voeren voor al dan niet visumplichtige onderdanen van derde landen die er een legitiem belang bij hebben langer in het Schengengebied rond te reizen dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

Dit voorstel heeft ten doel de leemte qua wetgeving tussen het Schengenacquis inzake korte verblijven en het recht van de EU en de lidstaten inzake verblijf in een specifieke lidstaat weg te nemen door:

- de invoering van een nieuw type visum (rondreisvisum) voor een voorgenomen verblijf in twee of meer lidstaten van meer dan 90 dagen, maar niet meer dan een jaar (met een mogelijke verlenging tot twee jaar), mits de aanvrager niet voornemens is langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in dezelfde lidstaat te blijven, en

⁹ COM(2001) 388 definitief, PB C 270 van 25.9.2001, blz. 244

¹⁰ "Vreemdelingen die niet aan de visumplicht zijn onderworpen, mogen zich voor de duur van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen [...] op het grondgebied van de Overeenkomstsluitende Partijen vrij verplaatsen [...]. Het bepaalde in lid 1 doet geen afbreuk aan het recht van iedere overeenkomstsluitende partij om in bijzondere omstandigheden of krachtens de bepalingen van een vóór de inwerkingtreding van deze overeenkomst gesloten bilaterale overeenkomst de verblijfsstermijn van 90 dagen van een vreemdeling op haar grondgebied te verlengen."

¹¹ "Een visum met territoriaal beperkte geldigheid wordt bij wijze van uitzondering in de volgende gevallen afgegeven: [...] b) wanneer het consulaat, om redenen die het gerechtvaardigd acht, voor een verblijf gedurende hetzelfde halfjaar een nieuw visum afgeeft aan een aanvrager die gedurende deze periode van zes maanden reeds een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor een verblijf van drie maanden heeft gebruikt."

¹² SWD(2014) 68.

¹³ COM(2014) 164.

- de vaststelling van de aanvraagprocedures en voorwaarden voor afgifte van rondreisvisa.

Het voorstel heeft geen betrekking op de voorwaarden en procedures inzake de toelating van onderdanen van derde landen voor verblijven van meer dan drie maanden in een lidstaat en evenmin op de voorwaarden en procedures voor de afgifte van werkvergunningen of gelijkwaardige vergunningen (voor toegang tot de arbeidsmarkt).

Hoewel veel bepalingen van de Visumcode volgens het voorstel van toepassing zouden zijn op de verwerking van het nieuwe type visum, is een afzonderlijk voorstel op zijn plaats. Zo hoeven de betrokken bepalingen niet te worden opgenomen in het voorstel tot wijziging van de Visumcode, aangezien deze laatste betrekking heeft op de regels en procedures voor de afgifte van visa aan visumplichtige onderdanen van derde landen (vgl. bijlage I van Verordening (EG) nr. 539/2001).

2. RESULTATEN VAN DE RAADPLEGING VAN BELANGHEBBENDE PARTIJEN EN EFFECTBEOORDELING

• Raadpleging van belanghebbende partijen

De raadpleging wordt beschreven in de onder punt 1 bedoelde effectbeoordeling. Over het algemeen bevestigen belangengroepen – met name kunstenaarsverenigingen – dat de leemte in het huidige rechtskader de mobiliteit ernstig belemmert, of het nu gaat om reizen in het kader van een beroepsbezigheid of om vrijetijdsbesteding, en zij juichen de invoering van een nieuw type visum dan ook toe. De meeste lidstaten zijn echter sceptisch en betwijfelen of optreden geboden is, omdat de betrokken groep aanvragers beperkt zou zijn. Een aantal lidstaten heeft bezwaar tegen de rechtsgrondslag (vgl. punt 3).

• Effectbeoordeling

In de effectbeoordeling bij het voorstel tot wijziging van de Visumcode wordt onder meer het effect onderzocht van de invoering van een vergunning op grond waarvan onderdanen van derde landen langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengengebied mogen blijven.

In de effectbeoordeling zijn twee regelgevingsopties tegen het licht gehouden.

Een van de twee opties, een nieuw type vergunning voor een voorgenomen verblijf in het Schengengebied van meer dan 90 dagen maar niet meer dan 360 dagen, zou slechts voor een beperkte groep onderdanen van derde landen bestemd zijn: kunstenaars (of sporters), professionals uit de cultuursector en hun crewleden voor zover deze in dienst zijn van betrouwbare en erkende gezelschappen en organisaties van uitvoerend kunstenaars, alsook de meereizende naaste familieleden. Alleen deze groep zou voor de nieuwe vergunning in aanmerking komen, omdat het de belangrijkste groep onderdanen van derde landen lijkt te zijn die hinder ondervindt van de huidige leemte in de wetgeving.

Een andere beleids optie hield in dat een dergelijke vergunning niet alleen voor die specifieke categorie onderdanen van derde landen beschikbaar zou zijn, maar voor alle onderdanen van derde landen (d.w.z. individuele reizigers, zoals toeristen, onderzoekers, studenten en zakenlui). Aangezien het probleem het gevolg is van een leemte qua wetgeving tussen het Schengenacquis inzake kort verblijf in het Schengengebied en de wetgeving inzake de toelating van onderdanen van derde landen voor verblijven van meer dan 90 dagen op het grondgebied van een lidstaat, is er geen niet-regelgevende beleids optie ontwikkeld.

De effectbeoordeling wees uit¹⁴ dat *de EU een aanzienlijk economisch verlies lijdt* doordat er *geen vergunning beschikbaar is* op grond waarvan reizigers meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengengebied mogen verblijven. Volgens de studie die de effectbeoordeling ondersteunt, is het aantal mensen dat baat zou kunnen hebben bij de nieuwe vergunning zeer beperkt. In het geval van de eerste optie zou het om zo'n 60 000 aanvragers gaan; bij de tweede optie zou het aantal potentiële aanvragers tweemaal zou groot zijn. Dit zijn tamelijk kleine aantallen: in 2012 werden meer dan 15 miljoen Schengenvisa aangevraagd en het aantal aanvragen per jaar neemt gestaag toe.

Deze reizigers staan echter bekend als personen met een royaal uitgavenpatroon; waarschijnlijk zorgen zij in de EU dan ook voor forse inkomsten en een krachtige stimulans van de economische activiteit, al was het maar omdat zij langer in het Schengengebied blijven. Naar schatting zou de eerste optie het Schengengebied jaarlijks 500 miljoen EUR extra inkomsten opleveren. Het economisch effect van de tweede optie wordt geraamd op ca. 1 miljard EUR. In beide gevallen zou de economische winst voortvloeien uit de uitgaven van nieuwe reizigers die worden aangetrokken door de mogelijkheid om langer in het Schengengebied te blijven zonder gebruik te hoeven maken van omslachtige alternatieven en zich op de grens van het wettelijk toelaatbare te begeven, bijvoorbeeld door een VTBG te verkrijgen.

Voorts wees de effectbeoordeling uit dat de behandeling van het nieuwe type vergunning geen hoge administratieve kosten zou meebrengen, gelet op het beperkte aantal aanvragen dat wordt verwacht en de leges die in rekening zouden worden gebracht. Onderdanen van derde landen maken ook nu al kosten wanneer zij een nieuw visum of een verlenging aanvragen. Wat de tweede optie betreft, is in de effectbeoordeling op een specifiek risico gewezen: bepaalde houders van de nieuwe vergunning zouden emplooi op de zwarte markt kunnen gaan zoeken.

3. JURIDISCHE ELEMENTEN VAN HET VOORSTEL

• Nadere uitleg van het voorstel, per hoofdstuk of per artikel

Het voorstel heeft ten doel een leemte in de wetgeving weg te nemen. Artikel 1 van het voorstel voorziet dan ook in een nieuw type visum, het zogeheten rondreisvisum (visum type "T", van "touring visa"). Dit artikel maakt ook duidelijk dat de verordening het acquis inzake toelating/immigratie onverlet laat. Dit betekent bijvoorbeeld dat de verordening geen afbreuk doet aan de wetgeving van de lidstaten inzake de consequenties voor de verblijfsvergunning van onderdanen van derde landen als deze de betrokken lidstaat langere tijd verlaten om op grond van een rondreisvisum andere lidstaten te bezoeken. Onderdanen van derde landen die op grond van EU-regels binnen de EU reizen, vallen evenmin onder de verordening.

In artikel 2 wordt een grondbeginsel vastgesteld, onder verwijzing naar de bepalingen van de Visumcode en Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening)¹⁵. Het rondreisvisum wijkt in menig opzicht af van het visum voor kort verblijf als omschreven in artikel 2 van de Visumcode. Het lijkt echter sterk op een eenvormig visum, aangezien het in beginsel geldig is voor het grondgebied van alle lidstaten. Het nieuwe type visum berust op de

¹⁴ In de effectbeoordeling wordt verder opgemerkt dat het zeer moeilijk is om de economische en financiële effecten op dit gebied te beoordelen, omdat gegevens en een betrouwbare methodologie voor ramingen ontbreken. De hier gebruikte cijfers moeten dan ook met de nodige omzichtigheid worden geïnterpreteerd.

¹⁵ PB L 218 van 13.8.2008, blz. 60.

rechtsgrondslag van visa en vergunningen voor kort verblijf, namelijk artikel 77 VWEU. In beginsel is het dan ook gerechtvaardigd om de betrokken bepalingen van de Visumcode op het rondreisvisum toe te passen. In de navolgende bepalingen (artikelen 4 tot en met 9) wordt gespecificeerd welke bepalingen van de Visumcode van toepassing zijn met betrekking tot de voorwaarden en procedures voor het afgeven van rondreisvisa en wordt verder voorzien in uitzonderingen van en aanvullingen op deze regels, rekening houdend met de specifieke kenmerken van het nieuwe type visum. Daartoe zijn de navolgende artikelen geschoeid op de structuur van de Visumcode; hoofdstuk voor hoofdstuk wordt per bepaling vermeld of deze van toepassing is en of er aanvullingen of uitzonderingen zijn. Aangezien de Commissie tegelijkertijd een herschikking van de Visumcode¹⁶ voorstelt, wordt in dit voorstel niet verwezen naar de bestaande verordening, maar naar de bepalingen van de voorgestelde verordening als herschikt¹⁷. De VIS-verordening, als gewijzigd bij dit voorstel, zal onverkort van toepassing zijn op het rondreisvisum en aanvullingen of uitzonderingen zullen niet nodig zijn.

Artikel 3 bepaalt dat enkele definities uit de Visumcode (zoals "onderdaan van een derde land", "visumsticker", "aanvraag" en "consulaat") ook voor dit voorstel gelden. Voorts wordt "rondreisvisum" gedefinieerd als een door een lidstaat afgegeven vergunning voor een voorgenomen verblijf in twee of meer lidstaten van in totaal meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, mits de aanvrager niet voornemens is langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen¹⁸ in dezelfde lidstaat te blijven. Deze laatste beperking betekent dat van toelating voor een verblijf van meer dan drie maanden in *één* lidstaat geen sprake kan zijn.

Artikel 4 bevat de bepalingen van de Visumcode over de autoriteiten die betrokken zijn bij de aanvraagprocedures voor rondreisvisa. Bepaald wordt dat een aanvraag voor een rondreisvisum niet aan de buitengrenzen kan worden ingediend, omdat een verblijf in het Schengengebied met een mogelijke duur van twee jaar pas kan worden toegestaan na grondig onderzoek, dat onmogelijk aan de buitengrens kan worden verricht. Voorts wordt in afwijking van artikel 5 van de Visumcode bepaald dat de lidstaat die bevoegd is tot het behandelen van en het nemen van een beslissing over een aanvraag voor een rondreisvisum, de lidstaat dient te zijn waarvan de aanvrager voornemens is de buitengrens te overschrijden om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen. Dit wordt gerechtvaardigd door het feit dat op veel onderdanen van derde landen die langer dan 90 dagen in het Schengengebied willen rondreizen, de bepalingen van de huidige Visumcode (hoofdbestemming qua duur of doel van

¹⁶ COM(2014) 164.

¹⁷ Er zal in het onderhavige voorstel dan ook rekening moeten worden gehouden met wijzigingen die in het kader van het wetgevingsproces worden aangebracht in het voorstel tot herschikking van de Visumcode.

¹⁸ Zoals gesteld kunnen onderdanen van derde landen, visumplichtig of niet, op grond van de regeling inzake visa voor kort verblijf tot 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengengebied blijven, waarbij het ook om een verblijf in slechts één lidstaat kan gaan. Afhankelijk van de in- en uitreizen houdt dit in dat de legale verblijfsduur per periode van één jaar maximaal 180 dagen bedraagt (2 x 90 dagen). Aangezien rondreisvisa voor één jaar (360 dagen) zouden kunnen worden afgegeven, moet de "periode van 180 dagen" worden vermeld om te waarborgen dat het verblijf in eenzelfde lidstaat dat houders van rondreisvisa wordt toegestaan, niet korter is dan dat van niet-visumplichtige onderdanen van een derde land of houders van een meervoudig inreisvisum dat is afgegeven met een geldigheidsduur van twee jaar of meer. Wordt de "periode van 180 dagen" niet vermeld, dan zou dat bijvoorbeeld betekenen dat een Russische burger met een meervoudig inreisvisum voor kort verblijf dat een jaar geldig is, binnen dat jaar in beginsel 180 (niet-openvolgende) dagen in dezelfde lidstaat mag verblijven, terwijl een houder van een rondreisvisum dat een jaar geldig is, binnen de geldigheidsduur van zijn rondreisvisum slechts 90 dagen in dezelfde lidstaat mag verblijven.

het verblijf) nauwelijks van toepassing zijn. Het doel van het bezoek is in beginsel in alle lidstaten gelijk (namelijk optreden of toerisme), terwijl aanvragers vooraf dikwijls nog niet weten hoe lang zij in de verschillende lidstaten zullen blijven. Ten slotte mogen op grond van artikel 4 bepaalde categorieën onderdanen van derde landen de aanvraag voor een rondreisvisum indienen op het grondgebied van de lidstaat waar zij al legaal verblijven. Dit is gerechtvaardigd omdat veel onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten verblijven evenals onderdanen van derde landen die zijn vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een visum voor ten hoogste 90 dagen (korte verblijven), over voldoende financiële middelen beschikken en er een legitiem belang bij hebben om langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in andere lidstaten rond te reizen tijdens (of onmiddellijk na) een verblijf in een specifieke lidstaat. Het is echter noch uit het oogpunt van de veiligheid, noch uit dat van de economie in het belang van de Unie om deze personen ertoe te verplichten het Schengengebied te verlaten om in hun land van herkomst een rondreisvisum aan te vragen.

Artikel 5 specificceert welke bepalingen van de Visumcode van toepassing zijn op de aanvraagprocedure voor een rondreisvisum en bevat aanvullende bepalingen en uitzonderingen. Bepaald wordt dat de aanvrager een geldig reisdocument moet overleggen dat wordt erkend door de lidstaat die bevoegd is een aanvraag te behandelen en daarover te beslissen alsook door ten minste één andere te bezoeken lidstaat. Verder dienen aanvragers passend bewijs over te leggen dat zij voornemens zijn langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van twee of meer lidstaten te blijven, zonder langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van een van de betrokken lidstaten te blijven. Dit artikel voorziet niet in afwijkingen van de Visumcode met betrekking tot de visumleges, die derhalve 60 EUR bedragen (de standaardleges voor de aanvraag van een visum voor kort verblijf). Dit is gerechtvaardigd omdat de taken van de consulaten vrijwel gelijk zijn, of zij nu een aanvraag behandelen voor een visum voor kort verblijf of voor een rondreisvisum. De bepalingen van de Visumcode inzake gedeeltelijke of gehele ontheffing van de visumleges dienen ook van toepassing te zijn. Evenzo gelden de bepalingen van de Visumcode inzake de dienstverleningskosten die door externe dienstverleners kunnen worden geheven en die niet meer mogen bedragen dan de helft van de visumleges van 60 EUR.

Een ander belangrijk criterium in dit artikel houdt in dat aanvragers moeten aantonen over voldoende middelen van bestaan te beschikken en in een stabiele economische situatie te verkeren, zulks door middel van salarisstrookjes of bankafschriften van een periode van 12 maanden voorafgaand aan de datum van aanvraag en/of bewijsstukken waaruit blijkt dat zij gedurende hun verblijf op rechtmatige wijze voldoende financiële middelen zullen verkrijgen (bv. door aan te tonen dat zij pensioengerechtigd zijn). Volgens dit artikel moet aanvragers die in het bezit van een rondreisvisum zijn, worden toegestaan om in de lidstaat waar zij legaal verblijven een werkvergunning voor de volgende te bezoeken lidstaten aan te vragen. Deze bepaling is niet strijdig met bepalingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en regelt niet of een werkvergunning vereist is; zij doet evenmin afbreuk aan de voorwaarden voor afgifte. Zij regelt alleen de plaats van aanvraag, in de zin dat een onderdaan van een derde land moet worden toegestaan om een werkvergunning aan te vragen zonder het Schengengebied te verlaten. Dit artikel voorziet in bepaalde procedurele versoepelingen (zoals de mogelijke vrijstelling van de verplichting bepaalde bewijsstukken in te dienen) voor specifieke categorieën aanvragers die, met name als leidinggevende, onderzoeker, kunstenaar of professional uit de cultuursector enz., werken voor of zijn uitgenodigd door een betrouwbare onderneming, organisatie of instelling die bij het consulaat bekend is. Belanghebbenden stellen terecht dat de procedure voor deze categorieën personen niet alleen op de "individuele" aanvrager gericht zou moeten zijn, maar ook op de betrouwbaarheid van de detacherende, uitnodigende of als gastheer optredende onderneming/organisatie/instelling.

Behalve dat wordt vermeld welke algemene bepalingen van de Visumcode over de behandeling van en de beslissing over een aanvraag ook voor rondreisvisa gelden, bevat artikel 6 tevens de kernbepaling dat er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de financiële situatie van de aanvrager: voldoende financiële middelen van bestaan voor de totale duur van het voorgenomen verblijf, met inbegrip van voldoende middelen voor huisvesting. Dit artikel bepaalt ook dat over een aanvraag binnen een termijn van 20 kalenderdagen moet worden beslist. Dit is langer dan de huidige behandelingstermijn voor aanvragen voor visa voor kort verblijf, omdat de financiële situatie van de aanvrager grondig moet worden onderzocht.

Aangezien de relatie tussen verblijven op basis van de bestaande visa voor kort verblijf, visa voor verblijven van langere duur en verblijfsvergunningen enerzijds en verblijven op basis van rondreisvisa anderzijds moet worden verduidelijkt met het oog op de integratie van het nieuwe type visum in het systeem, voorziet artikel 6 in de mogelijkheid verblijven op basis van rondreisvisa te combineren met eerdere/toekomstige visumvrije verblijven, verblijven op basis van visa voor kort verblijf, visa voor een verblijf van langere duur en verblijfsvergunningen. Soortgelijke bepalingen zullen worden opgenomen in de Visumcode en de Schengengrenscore.

Artikel 7 betreft de afgifte van de rondreisvisa, waarop eveneens een aantal gespecificeerde bepalingen van de Visumcode van toepassing dient te zijn. Het artikel bepaalt dat het rondreisvisum altijd meerdere binnenkomsten mogelijk moet maken. Wat betreft de lengte van het toegestane verblijf voorziet het voorstel – in samenhang met artikel 8 – in de mogelijkheid om tot twee opeenvolgende jaren in het Schengengebied te blijven voor alle onderdanen van derde landen die kunnen aantonen dat zij aan de voorwaarden voor een dermate lange periode voldoen. Bij de beoordeling van een aanvraag, en met name bij de bepaling van de toegestane verblijfsduur, dienen consulaten alle relevante factoren in aanmerking te nemen, zoals het feit dat burgers van derde landen waarvan de onderdanen zijn vrijgesteld van de visumplicht voor kort verblijf, in de regel geen problemen inzake illegale migratie of veiligheidsrisico's opleveren. De geldigheidsduur van het visum dient overeen te komen met de duur van het toegestane verblijf. Gelet op de aard van het nieuwe visum sluit dit artikel uit dat een rondreisvisum wordt afgegeven dat slechts geldig is op het grondgebied van één lidstaat. Het is per definitie de bedoeling van een rondreisvisum dat aanvragers er meerdere lidstaten mee kunnen bereizen.

Het rondreisvisum wordt afgegeven in het in Verordening (EG) nr. 1683/95 vastgelegde uniforme model (visumsticker), met daarop de letter "T" als vermelding van het type. In artikel 77, lid 2, onder a), VWEU worden zowel "visa" als "verblijfstitels van korte duur" genoemd. Aangezien verblijfsvergunningen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1030/2002 van 13 juni 2002¹⁹ worden afgegeven in de vorm van een kaart (van kunststof) en de meeste consulaten van de lidstaten niet zijn uitgerust om verblijfsvergunningen in kaartvorm af te geven, zou verplichte afgifte in kaartvorm een buitensporige last voor de lidstaten vormen.

Artikel 8 betreft de wijzigingen van een afgegeven visum, namelijk verlenging, nietigverklaring en intrekking. Het voorziet in de mogelijkheid om de toegestane verblijfsduur te verlengen tot twee jaar. Anders dan de bepalingen voor het verlengen van een visum voor kort verblijf voorschrijven, zullen aanvragers niet te hoeven staven dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Veel potentiële aanvragers van dit type visum (met name uitvoerend kunstenaars) moeten namelijk vaak langere tijd in het Schengengebied verblijven, zonder zich in een bepaalde lidstaat te vestigen. Voor een verlenging van een rondreisvisum

¹⁹ PB L 157 van 15.6.2002, blz. 1.

zal de aanvrager moeten aantonen dat hij nog steeds aan de voorwaarden voor binnenkomst en visumafgifte voldoet en dat het voortgezette verblijf in overeenstemming is met de vereiste niet langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in één lidstaat te blijven.

Artikel 9 specificceert welke bepalingen van het hoofdstuk van de Visumcode over "Administratief beheer en organisatie" ook op de afgifte van rondreisvisa van toepassing zouden moeten zijn. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking zouden consulaten statistieken en andere informatie over rondreisvisa moeten uitwisselen.

De artikelen 10 tot en met 16 zijn zogenaamde slot- en/of operationele artikelen, die onder meer betrekking hebben op de operationele voorschriften voor de behandeling van rondreisvisa (waarin de relatie tussen de bepalingen van de Visumcode en die van dit voorstel verder zullen worden verduidelijkt), toezicht, inwerkingtreding enz. Met de wijzigingen van de Schengengrenscore en de VIS-verordening wordt hoofdzakelijk beoogd het rondreisvisum in het Schengenacquis te integreren.

Dit betekent bovenal dat de in artikel 5 van de Schengengrenscore vervatte toegangsvoorwaarden ook gelden voor de afgifte van een rondreisvisum en dat bovendien moet worden gewaarborgd dat rondreisvisa en aanvragen daarvoor in het VIS worden geregistreerd. Het voorstel betreft echter ook onderdanen van derde landen die zijn vrijgesteld van de visumplicht voor kort verblijf (vgl. bijlage II van de visumverordening) en wier gegevens dus niet in het VIS worden geregistreerd, omdat reizigers uit deze landen in beginsel geen veiligheids- en/of migratierisico voor de lidstaten vormen. Gelet op het evenredigheidsbeginsel is het dan ook niet gerechtvaardigd om vingerafdrukken af te nemen van de onderdanen van dergelijke derde landen (zoals Australië, Canada en de Verenigde Staten). Op grond van deze uitzondering, die is vastgesteld in artikel 5, kunnen de lidstaten ook aanvragen voor rondreisvisa aanvaarden die burgers van deze derde landen elektronisch of per post indienen.

Artikel 12 vereist nadere toelichting. Het strekt tot gedeeltelijke intrekking van artikel 20, lid 2, van de SUO, op grond waarvan, als een lidstaat vóór de inwerkingtreding van de SUO (of vóór de datum waarop de lidstaat nadien tot de Schengenovereenkomst is toegetreden) een bilaterale overeenkomst inzake de vrijstelling van de visumplicht heeft gesloten met een derde land dat op de lijst in bijlage II van de Visumverordening (lijst van landen zonder visumplicht) staat, de betrokken lidstaat op grond van de bepalingen van die bilaterale overeenkomst het visumvrij verblijf op zijn grondgebied mag verlengen, dat wil zeggen, de onderdanen van dat derde land mag toestaan langer dan drie maanden te blijven.

Burgers van Canada, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten mogen bijvoorbeeld zo lang in dergelijke lidstaten blijven als is vastgesteld in de bilaterale overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht tussen de lidstaten en deze drie landen (gewoonlijk drie maanden), bovenop het gewone verblijf van 90 dagen in het Schengengebied. De Commissie is ervan op de hoogte dat er met deze landen meerdere bilaterale overeenkomsten zijn gesloten, waardoor hun burgers op grond van een vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf vrijwel onbeperkt legaal in het Schengengebied kunnen verblijven. Nieuw-Zeeland heeft bijvoorbeeld 16 bilaterale vrijstellingen van de visumplicht, waardoor zijn burgers in de praktijk 51 maanden in het Schengengebied kunnen blijven (drie maanden visumvrij verblijf op grond van de visumverordening plus 48 maanden).

Al in 1998 achtten de lidstaten een dergelijk onbeperkt verblijf niet in overeenstemming met de geest van een ruimte zonder binnengrenzen. Het Uitvoerend Comité keurde een besluit vast betreffende de harmonisatie van de overeenkomsten inzake de afschaffing van de

visumplicht²⁰. Volgens dit besluit moesten de lidstaten in hun bilaterale overeenkomsten modelbepalingen opnemen om de duur van visumvrije verblijven in het Schengengebied (in plaats van op het grondgebied van de betrokken lidstaat) te beperken tot drie maanden per zes maanden.

Nadat het Schengenacquis door de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam werd opgenomen in de communautaire kaderregeling, druiste artikel 20, lid 2, van de SUO niet alleen in tegen de geest van een ruimte zonder binnengrenzen, maar was de bepaling ook onverenigbaar met het Verdrag: in artikel 62, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (VEG) was sprake van "maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van *ten hoogste drie maanden*." Daarom stelde de Commissie in haar initiatief voor vrij verkeer van 2001 voor om artikel 20, lid 2, in te trekken.

Het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) beperkt het verblijf van "korte duur" in het Schengengebied niet meer tot drie maanden; er is geen duur vastgesteld. Artikel 20, lid 2, en het verlengen van de verblijfsduur op grond van bilaterale overeenkomsten zijn echter nog steeds niet verenigbaar met artikel 77, lid 2, onder a) en c), van het Verdrag, aangezien het gemeenschappelijk visumbeleid niet gebaseerd kan zijn op bilaterale overeenkomsten uit het verleden. De vrijheid van verkeer van onderdanen van derde landen dient niet afhankelijk te zijn van het aantal of de inhoud van reeds gesloten bilaterale overeenkomsten. Voor alle niet-visumplichtige onderdanen van derde landen dienen dezelfde regels te gelden. De uitvoering van artikel 20, lid 2, leidt tot praktische problemen en veroorzaakt rechtsonzekerheid voor zowel autoriteiten als reizigers, in het bijzonder wanneer de laatsten het Schengengebied moeten verlaten. Bovendien zijn voor het toekomstige inreis-/uitreisstelsel eenduidige regels vereist en kan er om technische redenen geen rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat de overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht nog van toepassing zijn wanneer de toegestane verblijfsperiode moet worden gecontroleerd. Ten slotte wordt met de invoering van het rondreisvisum onder meer beoogd te voorzien in een rechtskader en een passende vergunning op grond waarvan onderdanen van derde landen langer dan 90 dagen in het Schengengebied kunnen blijven.

Het voorstel voorziet in een overgangperiode van vijf jaar, waarin de lidstaten de werking van bilaterale overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht geleidelijk afbouwen wat de totale verblijfsduur van onderdanen van derde landen in het Schengengebied betreft. Dit vergt tijd en er moet ook in aanmerking worden genomen dat bepaalde derde landen veel waarde hechten aan handhaving van de status quo.

Uit politiek oogpunt is dit begrijpelijk. Een overeenkomst inzake de vrijstelling van de visumplicht is een rechtsinstrument dat de burgers van beide partijen concrete en directe voordelen oplevert. Het moet duidelijk gemaakt worden dat het gedeeltelijk schrappen van artikel 20, lid 2, niet betekent dat deze overeenkomsten onmiddellijk en volledig buiten werking worden gesteld. Voorts zou het voor veel Amerikanen, Canadezen, Nieuw-Zeelanders enz. in de praktijk niet nadelig uitpakken als de bestaande regeling, waarbij korte verblijven worden verlengd op basis van oude bilaterale overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht, wordt vervangen door een nieuw type visum van ten hoogste één jaar – verlengbaar tot twee jaar. Veel van degenen die een jaar of langer willen blijven, zullen tijdens hun verblijf wellicht werken en zich derhalve in een van de lidstaten moeten vestigen en vervolgens een visum voor een verblijf van langere duur of een verblijfsvergunning aanvragen.

²⁰ SCH/Com-ex (98) 24 van 23.6.1998.

- **Relatie met het tegelijkertijd ingediende voorstel voor een verordening tot herschikking van de Visumcode en andere voorstellen**

De onderhandelingen over het tegelijkertijd ingediende voorstel voor een verordening tot herschikking van de Visumcode zullen van invloed zijn op dit voorstel en er dient bij de onderhandelingen dan ook nauwlettend op te worden toegezien dat de nodige synergieën tussen beide voorstellen worden gewaarborgd. Indien het in de loop van deze onderhandelingen haalbaar blijkt om binnen dezelfde termijn tot vaststelling te komen, wil de Commissie de twee voorstellen samenvoegen tot één voorstel tot herschikking.

Evenzo zal in een latere fase moeten worden gezorgd voor synergieën met het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot instelling van een inreis-uitreisstelsel (EES) voor de registratie van inreis- en uitreisgegevens van onderdanen van derde landen die de buitengrenzen van de Europese Unie overschrijden²¹. Onderwerp en toepassingsgebied van het voorstel moeten wellicht worden gewijzigd als wordt besloten om voor de controle van binnenkomst en vertrek aan de buitengrenzen van houders van een rondreisvisum gebruik te maken van het inreis-/uitreisstelsel²².

- **Rechtsgrondslag**

Artikel 77 VWEU verleent de Unie de bevoegdheid om maatregelen vast te stellen inzake titels voor kort verblijf in het Schengengebied. Artikel 77, lid 2, VWEU luidt:

"[...] Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor

- a) het gemeenschappelijk beleid inzake visa en andere verblijfstitels van korte duur;*
- b) de controles waaraan personen bij het overschrijden van de buitengrenzen worden onderworpen;*
- c) de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen gedurende een korte periode vrij in de Unie kunnen reizen;"*

Dit voorstel bevat maatregelen voor elk van deze drie elementen. Artikel 77, lid 2, onder a), b) en c), VWEU lijkt dan ook de passende rechtsgrondslag voor dit voorstel te zijn.

Artikel 79 VWEU verleent de Unie de bevoegdheid om in het kader van een gemeenschappelijk *immigratiebeleid* wetgeving vast te stellen inzake langlopende visa en verblijfstitels; in beide gevallen gaat het om legaal *verblijf* in lidstaten, d.w.z. om verblijf van *langere duur* in één lidstaat. Zowel in het inleidende lid 1 als in lid 2, onder b), van artikel 79 wordt uitdrukkelijk verwezen naar onderdanen van derde landen die legaal in een lidstaat *verblijven*. De doelgroep van dit voorstel wil zich niet in een van de lidstaten *vestigen* en hoeft dat ook niet; de betrokkenen willen *rondreizen* binnen Europa, dat wil zeggen *zich*

²¹ COM(2013) 95 final van 28.2.2013.

²² Het voorstel voor een besluit van het Europees Parlement en de Raad tot instelling van een vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen, gebaseerd op de eenzijdige erkenning door Kroatië en Cyprus van bepaalde documenten als gelijkwaardig met hun nationale visa voor de doorreis over hun grondgebied of een voorgenomen verblijf op hun grondgebied van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en tot intrekking van Beschikkingen nrs. 895/2006/EG en 582/2008/EG van het Europees Parlement en de Raad (COM(2013) 441 final, 21.6.2013) zal zeker ruim voor dit voorstel worden aangenomen. Wanneer dit nieuwe "doorreisbesluit" wordt vastgesteld, moet een nieuw artikel aan dit voorstel worden toegevoegd teneinde het rondreisvisum te integreren in artikel 2 van het toekomstige besluit. Aangezien Besluit nr. 895/2006/EG en Besluit nr. 582/2008/EG naar verwachting bij het nieuwe besluit zullen worden ingetrokken, bevat dit voorstel geen bepaling tot wijziging van die besluiten.

verplaatsen binnen het Schengengebied, voordat zij weer vertrekken. Artikel 79 VWEU is derhalve geen passende rechtsgrondslag voor dit voorstel.

In lid 3 van artikel 62, dat voorafging aan artikel 77 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (VEG), was sprake van "*maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van ten hoogste drie maanden.*" In artikel 77, lid 2, onder c), VWEU wordt deze periode niet meer beperkt tot drie maanden. Met deze duidelijke wijziging in het Verdrag kwam een einde aan de belemmering waarop een dergelijk voorstel op grond van de voorgaande Verdragen zou zijn gestuit.

Derhalve is artikel 77, lid 2, onder a), b) en c), VWEU de passende rechtsgrondslag voor dit voorstel, dat ten doel heeft het verkeer van onderdanen van derde landen in het Schengengebied te regelen en dat geen betrekking heeft op situaties waarop artikel 79 VWEU (toelating voor langdurig verblijf op het grondgebied van één lidstaat) van toepassing is. Het laatstgenoemde element wordt gewaarborgd door de voorgestelde definitie, op grond waarvan houders van een rondreisvisum niet mag worden toegestaan om langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van dezelfde lidstaat te verblijven.

- **Subsidiariteits- en evenredigheidsbeginsel**

Volgens artikel 5, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) dient de Unie op de gebieden die niet onder haar exclusieve bevoegdheid vallen, slechts op te treden indien en voor zover de doelstellingen van het overwogen optreden niet voldoende door de lidstaten op centraal, regionaal of lokaal niveau kunnen worden verwezenlijkt, maar vanwege de omvang of de gevolgen van het overwogen optreden beter door de Unie kunnen worden bereikt. Wat dit voorstel betreft is het bijzonder duidelijk dat optreden op het niveau van de Unie geboden is. Een vergunning die in alle lidstaten geldig is, kan alleen op EU-niveau worden ingevoerd; de "wederzijdse erkenning" van rondreisvisa kan niet op nationaal niveau worden geregeld. De voorwaarden en procedures voor afgifte dienen eenvormig te zijn voor alle lidstaten. Dit kan alleen worden bereikt door optreden op het niveau van de Unie.

Krachtens artikel 5, lid 4, VEU mag het optreden van de Unie niet verder gaan dan nodig is om de doelstellingen van de Verdragen te verwezenlijken. De vorm die voor dit EU-optreden wordt gekozen, moet het mogelijk maken de doelstellingen van het voorstel te verwezenlijken en het voorstel zo doeltreffend mogelijk ten uitvoer te leggen. Dit voorstel bevat geen elementen die niet rechtstreeks op de doelstellingen betrekking hebben. Ook uit het oogpunt van de kosten is het evenredig. Het voorstel is derhalve in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

- **Keuze van instrumenten**

Dit voorstel strekt tot invoering van een nieuw type visum, dat in beginsel in alle lidstaten geldig is, en tot vaststelling van de voorwaarden en procedures voor de afgifte van dit visum. Derhalve kan alleen voor een verordening als rechtsinstrument worden gekozen.

4. AANVULLENDE ELEMENTEN

- **Deelname**

Dit voorstel bouwt voort op het Schengenacquis in de zin dat het betrekking heeft op de verdere ontwikkeling van het gemeenschappelijk visumbeleid. Er moet dan ook rekening worden gehouden met de hierna genoemde gevolgen van de diverse aan de Verdragen gehechte protocollen en de overeenkomsten met geassocieerde landen.

Denemarken: Overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het Protocol (nr. 22) betreffende de positie van Denemarken, dat aan het VEU en het VWEU is gehecht, neemt Denemarken niet

deel aan de vaststelling door de Raad van overeenkomstig het derde deel van titel V van het VWEU voorgestelde maatregelen. Aangezien deze verordening voortbouwt op het Schengenacquis, dient Denemarken overeenkomstig artikel 4 van genoemd protocol binnen een termijn van zes maanden nadat de Raad heeft beslist over deze verordening te beslissen of het deze in zijn nationale wetgeving zal omzetten.

Verenigd Koninkrijk en Ierland: Overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van het Protocol tot opnemng van het Schengenacquis in het kader van de Europese Unie en overeenkomstig Besluit 2000/365/EG van 29 mei 2000 betreffende het verzoek van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland deel te mogen nemen aan enkele van de bepalingen van het Schengenacquis, en Besluit 2002/192/EG van de Raad van 28 februari 2002 betreffende het verzoek van Ierland deel te mogen nemen aan bepalingen van het Schengenacquis, nemen het Verenigd Koninkrijk en Ierland niet deel aan de uitvoering van het gemeenschappelijk visumbeleid en met name Verordening (EG) nr. 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode). Het Verenigd Koninkrijk en Ierland nemen derhalve niet deel aan de aanneming van deze verordening, die dan ook niet verbindend voor, noch van toepassing op het Verenigd Koninkrijk en Ierland is.

IJsland en Noorwegen: De procedures die zijn vastgelegd in de associatieovereenkomst die is gesloten door de Raad en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen inzake de wijze waarop deze landen worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis, zijn van toepassing, aangezien dit voorstel voortbouwt op het Schengenacquis zoals omschreven in bijlage A bij deze overeenkomst²³.

Zwitserland: Dit voorstel houdt een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis als bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop de Bondsstaat wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis²⁴.

Liechtenstein: Deze verordening houdt een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis als bedoeld in het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop de Bondsstaat wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis²⁵.

Cyprus: Deze verordening vormt een op het Schengenacquis voortbouwend of anderszins daaraan gerelateerd rechtsbesluit als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de toetredingsakte van 2003.

Bulgarije en Roemenië: Deze verordening vormt een op het Schengenacquis voortbouwend of anderszins daaraan gerelateerd rechtsbesluit als bedoeld in artikel 4, lid 2, van de toetredingsakte van 2005.

Kroatië: Deze verordening vormt een op het Schengenacquis voortbouwend of anderszins daaraan gerelateerd rechtsbesluit als bedoeld in artikel 4, lid 2, van de toetredingsakte van 2011.

²³ PB L 176 van 10.7.1999, blz. 36.

²⁴ PB L 53 van 27.2.2008, blz. 52.

²⁵ PB L 160 van 18.6.2011, blz. 19.

Vorstel voor een

VERORDENING VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

tot vaststelling van een rondreisvisum en tot wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en van de Verordeningen (EG) nr. 562/2006 en (EG) nr. 767/2008

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 77, lid 2, onder a), b) en c),

Gezien het voorstel van de Europese Commissie²⁶,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité²⁷,

Handelend volgens de gewone wetgevingsprocedure,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De wetgeving van de Unie voorziet in geharmoniseerde regels inzake de inreis van onderdanen van derde landen in de lidstaten en inzake hun verblijf aldaar voor ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.
- (2) Er zijn verscheidene sectoriële richtlijnen vastgesteld met betrekking tot de voorwaarden voor toelating van onderdanen van derde landen op het grondgebied van de lidstaten voor een periode van langer dan drie maanden. Krachtens artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst²⁸ mogen onderdanen van derde landen die houder zijn van een geldige, door één van de lidstaten afgegeven verblijfsvergunning, zich gedurende een periode van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige lidstaten.
- (3) Zowel visumplichtige als niet-visumplichtige onderdanen van derde landen kunnen er een legitiem belang bij hebben langer in het Schengengebied rond te reizen dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen zonder langer dan 90 dagen in een bepaalde lidstaat te verblijven. Er dienen derhalve regels te worden vastgesteld om dit mogelijk te maken.
- (4) Met name uitvoerend kunstenaars ondervinden dikwijls moeilijkheden bij de organisatie van tournees in de Unie. Ook studenten, onderzoekers, professionals uit de cultuursector, gepensioneerden, zakenlui, dienstverleners en toeristen willen wellicht

²⁶ PB C [...] van [...], blz. [...].

²⁷ PB C [...] van [...], blz. [...].

²⁸ Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB L 239 van 22.9.2000, blz. 19).

langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengengebied blijven. Het ontbreken van een passende vergunning leidt tot minder potentiële bezoekers en dus ook tot economische verliezen.

- (5) Het Verdrag maakt onderscheid tussen de voorwaarden voor toegang tot de lidstaten en de ontwikkeling van een gemeenschappelijke beleid inzake visa voor kort verblijf enerzijds en de voorwaarden voor toegang met als doel legaal verblijf in een lidstaat en voor de afgifte van visa voor verblijf van langere duur en verblijfsvergunningen met het oog daarop anderzijds. Het begrip "kort verblijf" wordt echter niet gedefinieerd in het Verdrag.
- (6) Er dient een nieuw type visum ("rondreisvisum") te worden ingevoerd voor zowel visumplichtige als niet-visumplichtige onderdanen van derde landen die van plan zijn om langer dan 90 dagen op het grondgebied van twee of meer lidstaten rond te reizen, mits zij niet voornemens zijn om langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van dezelfde lidstaat te blijven. De regel van 90 dagen per 180 dagen dient echter te worden gehandhaafd als algemene scheidslijn tussen korte verblijven en verblijven van langere duur, aangezien dit het overgrote deel van de reizigers niet voor problemen stelt.
- (7) Voor zover nodig dienen de bepalingen van Verordening (EU) nr. xxx/201x van het Europees Parlement en de Raad²⁹ en Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad³⁰ van toepassing te zijn op de aanvraag en afgifte van rondreisvisa. Vanwege het verschil in behoeften en omstandigheden van onderdanen van derde landen die een rondreisvisum aanvragen en uit economische en veiligheidsoverwegingen dienen niettemin specifieke regels te worden ingevoerd, onder meer inzake de instanties die betrokken zijn bij de procedures, de aanvraagfase, de behandeling van en de beslissing over aanvragen, en de afgifte en weigering van rondreisvisa.
- (8) Onderdanen van de in bijlage II van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad³¹ vermelde derde landen dienen in aanmerking te komen voor bepaalde versoepelingen, zoals een vrijstelling van de afname van vingerafdrukken.
- (9) De relatie tussen verblijven op basis van visa voor kort verblijf, visa voor verblijf van langere duur en verblijfsvergunningen en verblijven op basis van rondreisvisa dient omwille van de rechtszekerheid te worden verduidelijkt. Het dient mogelijk te zijn om verblijven op basis van rondreisvisa te combineren met eerdere en toekomstige visumvrije verblijven, verblijven op basis van visa voor kort verblijf, visa voor verblijf van langere duur en verblijfsvergunningen.
- (10) Het dient mogelijk te zijn om, rekening houdend met specifieke reispatronen en -behoeften, de toegestane verblijfsduur te verlengen, mits de houders van een rondreisvisum nog steeds aan de voorwaarden voor binnenkomst en visumverlening

²⁹ Verordening (EU) nr. xxx/201x van het Europees Parlement en de Raad betreffende de visumcode van de Unie (Visumcode) (herschikking) (PB L x, xxx, blz. x).

³⁰ Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening) (PB L 218 van 13.8.2008, blz. 60).

³¹ Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1).

voldoen en kunnen aantonen dat zij gedurende hun verlengde verblijf voldoen aan het vereiste niet langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van dezelfde lidstaat te blijven.

- (11) Het rondreisvisum dient te worden geïntegreerd in de betrokken rechtsinstrumenten van het Schengenacquis. Derhalve dienen wijzigingen te worden aangebracht in Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad³² en in Verordening (EG) nr. 767/2008. De toegangsvoorwaarden van artikel 5 van Verordening (EG) nr. 562/2006 dienen te gelden als voorwaarden voor de afgifte van visa. Aanvragen voor rondreisvisa en beslissingen over rondreisvisa dienen te worden opgeslagen in het Visuminformatiesysteem.
- (12) Na de invoering van het rondreisvisum dient artikel 20, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst te worden gewijzigd, aangezien het onverenigbaar is met artikel 77, lid 2, onder a) en c), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, daar het gemeenschappelijk visumbeleid niet kan worden gebaseerd op het al dan niet bestaan van bilaterale overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht tussen lidstaten. De toegestane verblijfsduur van onderdanen van derde landen dient niet afhankelijk te zijn van het aantal of de inhoud van de reeds gesloten bilaterale overeenkomsten.
- (13) Er dient te worden voorzien in een overgangperiode van vijf jaar waarin de werking van bilaterale overeenkomsten inzake de vrijstelling van de visumplicht geleidelijk wordt afgebouwd wat de totale verblijfsduur van onderdanen van derde landen in het Schengen gebied betreft.
- (14) Om te zorgen voor eenvormige voorwaarden voor de uitvoering van deze verordening, dienen aan de Commissie uitvoeringsbevoegdheden te worden verleend met betrekking tot de vaststelling van operationele voorschriften inzake de praktijken en procedures die de lidstaten moeten volgen bij de behandeling van aanvragen voor rondreisvisa. Die bevoegdheden moeten in overeenstemming met Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad worden uitgeoefend³³. De onderzoeksprocedure dient te worden gebruikt voor de vaststelling van die uitvoeringshandelingen.
- (15) In deze verordening worden de grondrechten en de beginselen die in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend, in acht genomen. Deze verordening is er met name op gericht volledige eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 7, bescherming van persoonsgegevens als bedoeld in artikel 8 en de rechten van het kind bedoeld in artikel 24 van het Handvest te waarborgen.

³² Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) (PB L 105 van 13.4.2006, blz. 1).

³³ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

- (16) Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad³⁴ is van toepassing op de lidstaten met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens krachtens deze verordening.
- (17) Aangezien de doelstellingen van deze verordening, namelijk de invoering van een nieuw type visum dat geldig is in alle lidstaten en de vaststelling van eenvormige voorwaarden en procedures voor afgifte alleen op Unieniveau kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie maatregelen nemen overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde subsidiariteitsbeginsel. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze verordening niet verder dan nodig is om deze doelstelling te verwezenlijken.
- (18) Overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van Protocol nr. 22 betreffende de positie van Denemarken, gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, neemt Denemarken niet deel aan de vaststelling van deze verordening, die bijgevolg niet bindend is voor, noch van toepassing is op Denemarken. Aangezien deze verordening voortbouwt op het Schengenacquis, beslist Denemarken overeenkomstig artikel 4 van het bovengenoemd protocol binnen een termijn van zes maanden nadat de Raad een besluit over deze verordening heeft genomen, of het dit instrument in zijn nationale wetgeving zal omzetten.
- (19) Deze verordening vormt een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis waaraan het Verenigd Koninkrijk niet deelneemt overeenkomstig Besluit 2000/365/EG van de Raad³⁵; het Verenigd Koninkrijk neemt derhalve niet deel aan de aanneming van deze verordening en deze is niet bindend voor, noch van toepassing in deze lidstaat.
- (20) Deze verordening vormt een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis waaraan Ierland niet deelneemt overeenkomstig Besluit 2002/192/EG van de Raad³⁶; Ierland neemt derhalve niet deel aan de aanneming van deze verordening en deze is niet bindend voor, noch van toepassing in deze lidstaat.
- (21) Wat IJsland en Noorwegen betreft, vormt deze verordening een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van de Overeenkomst tussen de Raad van de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen inzake de wijze waarop IJsland en Noorwegen worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis³⁷, die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, onder B, van Besluit 1999/437/EG van de Raad³⁸.

³⁴ Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31).

³⁵ Besluit 2000/365/EG van de Raad van 29 mei 2000 betreffende het verzoek van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland deel te mogen nemen aan enkele van de bepalingen van het Schengenacquis (PB L 131 van 1.6.2000, blz. 43).

³⁶ Besluit 2002/192/EG van de Raad van 28 februari 2002 betreffende het verzoek van Ierland deel te mogen nemen aan bepalingen van het Schengenacquis (PB L 64 van 7.3.2002, blz. 20).

³⁷ PB L 176 van 10.7.1999, blz. 36.

³⁸ Besluit 1999/437/EG van de Raad van 17 mei 1999 inzake bepaalde toepassingsbepalingen van de door de Raad van de Europese Unie, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen gesloten overeenkomst inzake de wijze waarop deze twee staten worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis (PB L 176 van 10.7.1999, blz. 31).

- (22) Wat Zwitserland betreft, vormt deze verordening een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis³⁹, die vallen onder het gebied dat is bedoeld in artikel 1, punt B, van Besluit 1999/437/EG van de Raad juncto artikel 3 van Besluit 2008/146/EG van de Raad⁴⁰.
- (23) Wat Liechtenstein betreft, houdt deze verordening een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis⁴¹ die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt B, van Besluit 1999/437/EG, juncto artikel 3 van de Besluit 2011/350/EU van de Raad⁴² betreffende de sluiting van dat protocol.
- (24) Wat Cyprus betreft, vormt deze verordening een rechtsbesluit dat op het Schengenacquis voortbouwt of anderszins daaraan is gerelateerd in de zin van artikel 3, lid 2, van de Toetredingsakte van 2003.
- (25) Wat Bulgarije en Roemenië betreft, vormt deze verordening een rechtsbesluit dat voortbouwt op het Schengenacquis of anderszins daaraan is gerelateerd in de zin van artikel 4, lid 2, van de Toetredingsakte van 2005.
- (26) Wat Kroatië betreft, vormt deze verordening een rechtsbesluit dat die op het Schengenacquis voortbouwt of anderszins daaraan is gerelateerd in de zin van artikel 4, lid 2, van de Toetredingsakte van 2011.

HEBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Hoofdstuk I – Algemene bepalingen

Artikel 1

Onderwerp en toepassingsgebied

1. Bij deze verordening worden de voorwaarden en procedures voor de afgifte van rondreisvisa vastgesteld.

³⁹ PB L 53 van 27.2.2008, blz. 52.

⁴⁰ Besluit 2008/146/EG van de Raad van 28 januari 2008 betreffende de sluiting namens de Europese Gemeenschap van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis (PB L 53 van 27.2.2008, blz. 1).

⁴¹ PB L 160 van 18.6.2011, blz. 21.

⁴² Besluit 2011/350/EU van de Raad van 7 maart 2011 betreffende de sluiting namens de Europese Unie van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis betreffende de afschaffing van controles aan de binnengrenzen en het verkeer van personen (PB L 160 van 18.6.2011, blz. 19).

2. Zij is van toepassing op onderdanen van derde landen die geen burger van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, van het Verdrag zijn, maar doet geen afbreuk aan:
 - a) het recht van vrij verkeer dat wordt genoten door onderdanen van derde landen die familieleden van burgers van de Unie zijn;
 - b) de gelijkwaardige rechten die worden genoten door onderdanen van derde landen en hun familieleden die krachtens overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten enerzijds en deze derde landen anderzijds rechten van vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan de rechten van burgers van de Unie en hun familieleden.
3. Deze verordening doet geen afbreuk aan de bepalingen van de op onderdanen van derde landen van toepassing zijnde nationale of EU-wetgeving op het gebied van:
 - a) toelating voor verblijven van meer dan drie maanden op het grondgebied van één lidstaat en aansluitend vertrek naar het grondgebied van andere lidstaten;
 - b) toegang tot de arbeidsmarkt en de uitoefening van een economische activiteit.

Artikel 2

Toepassing van Verordening (EG) nr. 767/2008 en Verordening (EG) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)]

1. Verordening (EG) nr. 767/2008 is van toepassing op rondreisvisa.
2. Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] is van toepassing op rondreisvisa, overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 10.

Artikel 3

Definities

Voor de toepassing van deze verordening:

- (1) gelden de definities van artikel 2, leden 1 en 11 tot en met 16, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)].
- (2) wordt "rondreisvisum" gedefinieerd als een door een lidstaat afgegeven vergunning voor een voorgenomen verblijf in twee of meer lidstaten van in totaal meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, mits de aanvrager niet voornemens is langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in dezelfde lidstaat te blijven.

Hoofdstuk II – Voorwaarden en procedures voor de afgifte van rondreisvisa

Artikel 4

Bij de aanvraagprocedures betrokken autoriteiten

1. Artikel 4, leden 1, 3, 4 en 5, artikel 6, lid 1, en artikel 7, leden 2 en 3 van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. Het onderzoeken van en beslissen over aanvragen vindt niet aan de buitengrenzen van de lidstaten plaats.

3. De lidstaat die bevoegd is voor het behandelen van en beslissen over een aanvraag voor een rondreisvisum is de lidstaat waarvan de aanvrager voornemens is de buitengrens te overschrijden om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen.
4. Aanvragen van legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen die opgenomen zijn in de lijst van bijlage II bij Verordening (EG) nr. 539/2001 kunnen worden ingediend op het grondgebied van die lidstaat, mits het consulaat van de bevoegde lidstaat ten minste 20 kalenderdagen heeft om een beslissing over de aanvraag te nemen.
5. Onderdanen van derde landen die houder zijn van een door een lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of geldig visum voor een verblijf van langere duur, kunnen, ongeacht hun nationaliteit, ten minste 20 kalenderdagen voordat de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur verloopt, een aanvraag indienen op het grondgebied van diezelfde lidstaat.
6. In de in de leden 4 en 5 bedoelde gevallen is de voor het behandelen van en beslissen over aanvragen van rondreisvisa bevoegde lidstaat de lidstaat die de aanvrager voornemens is het eerst met het rondreisvisum aan te doen.

Artikel 5

Aanvraag

1. Artikel 8, leden 1, 2, 5, 6 en 7, artikel 9, artikel 10, leden 1 en 3 tot en met 7, artikel 11, onder b) en c), artikel 12, artikel 13, lid 1, onder a) tot en met d), artikel 13, leden 5, 6 en 7, en de artikelen 14 en 15 van Verordening (EU) nr. xxx/201x/ [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. Het rondreisvisum wordt aangevraagd via het in bijlage I opgenomen formulier.
3. Naast de in artikel 11, onder b) en c), van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] vastgestelde criteria leggen aanvragers een reisdocument over dat door de voor het onderzoeken van en beslissen over aanvragen bevoegde lidstaat en ten minste één andere te bezoeken lidstaat wordt erkend.
4. Naast de in artikel 12, lid 7, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] vermelde categorieën personen zijn onderdanen van de in bijlage II van Verordening (EG) nr. 539/2001 vermelde landen vrijgesteld van de verplichte afname van vingerafdrukken. In de in lid 7 bedoelde gevallen wordt in het VIS de vermelding „niet van toepassing” ingevoerd, overeenkomstig artikel 8, lid 5, van de VIS-verordening.
5. Naast de bewijsstukken vermeld in artikel 13, lid 1, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] leggen aanvragers het volgende over:
 - a) passend bewijs dat zij voornemens zijn langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van twee of meer lidstaten te blijven, zonder langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van een van de betrokken lidstaten te blijven;
 - b) bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's dekt die doorgaans ook zijn gedekt voor de onderdanen van de te bezoeken lidstaten.
6. Het bezit van voldoende middelen van bestaan en een stabiele economische situatie wordt aangetoond door middel van salarisstrookjes of bankafschriften van een periode

van 12 maanden voorafgaand aan de datum van aanvraag, en/of bewijsstukken waaruit blijkt dat aanvragers gedurende hun verblijf over voldoende financiële middelen zullen beschikken of deze op rechtmatige wijze zullen verkrijgen.

7. Indien voor het doel van het bezoek een werkvergunning vereist is in één of meer lidstaten, hoeft bij de aanvraag van een rondreisvisum slechts het bezit te worden aangetoond van een werkvergunning in de lidstaat die bevoegd is om aanvragen voor een rondreisvisum te onderzoeken en daarover een beslissing te nemen. Houders van een rondreisvisum mogen de werkvergunning die vereist is in de volgende te bezoeken lidstaat, aanvragen in de lidstaat waar zij legaal verblijven.
8. Consulaten mogen ontheffing verlenen van de vereiste om een of meer bewijsstukken over te leggen, indien de aanvragers met name als leidinggevende of als onderzoeker, student, kunstenaar, professional uit de cultuursector, sporter of personeelslid met specialistische kennis, ervaring en technische deskundigheid, werken voor of uitgenodigd zijn door een betrouwbare onderneming, organisatie of instelling die bij het consulaat bekend is, mits hiervan deugdelijk bewijs wordt ingediend bij het consulaat. Ontheffing van dit vereiste kan ook worden verleend aan naaste familieleden van de aanvrager, waaronder zijn echtgenoot, kinderen jonger dan 18 jaar en ouders van een kind jonger dan 18 jaar, indien zij voornemens zijn samen te reizen.

Artikel 6

Onderzoeken van en nemen van beslissingen over aanvragen

1. De artikelen 16 en 17, artikel 18, leden 1, 4, 5, 9, 10 en 11, artikel 19 en artikel 20, lid 4, laatste volzin, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. Naast de in artikel 17, lid 1, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] bedoelde controles inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag, onderzoekt het bevoegde consulaat tevens of het reisdocument voldoet aan het vereiste van artikel 5, lid 3.
3. Bij de behandeling van een aanvraag van een rondreisvisum wordt met name beoordeeld of aanvragers over voldoende financiële middelen beschikken voor de gehele duur van het voorgenomen verblijf, ook wat huisvesting betreft, tenzij de uitnodigende of als gastheer optredende onderneming, organisatie of instelling daarin voorziet.
4. Bij het behandelen van een aanvraag voor een rondreisvisum en het nemen van een beslissing over die aanvraag wordt geen rekening gehouden met verblijven op grond van eerder afgegeven visa voor kort verblijf of een vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf, visa voor een verblijf van langere duur of verblijfvergunningen.
5. Over ontvankelijke aanvragen wordt binnen 20 kalenderdagen na de datum van indiening beslist. Bij uitzondering kan deze periode worden verlengd tot ten hoogste 40 kalenderdagen.

Artikel 7

Visumafgifte

1. Artikel 21, lid 6, artikel 24, leden 1, 3 en 4, artikel 25, artikel 26, leden 1 en 5, de artikelen 27 en 28, artikel 29, lid 1, onder a), punten i) tot en met iii), v) en vi), en

- onder b), en artikel 29, leden 3 en 4, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. Het rondreisvisum maakt meerdere binnenkomsten op het grondgebied van de lidstaten mogelijk, onverminderd lid 5.
 3. De duur van het toegestane verblijf wordt vastgesteld op grond van een grondig onderzoek van de aanvraag. De duur van het toegestane verblijf is niet langer dan één jaar, maar kan overeenkomstig artikel 8 met ten hoogste nog één jaar worden verlengd.
 4. De geldigheidsduur van het rondreisvisum komt overeen met de duur van het toegestane verblijf.
 5. Indien aanvragers over een reisdocument beschikken dat door een of meer, doch niet alle lidstaten wordt erkend, is het rondreisdocument geldig op het grondgebied van de lidstaten die het reisdocument erkennen, mits het voorgenomen verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaten langer duurt dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.
 6. Het rondreisvisum wordt afgegeven met gebruikmaking van het uniforme visummodel dat in Verordening (EG) nr. 1683/95 van de Raad⁴³ is vastgelegd, waarbij het type visum met de letter "T" wordt aangeduid.
 7. Naast de weigeringsgronden vermeld in artikel 29, lid 1, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)], wordt een visum geweigerd indien aanvragers het volgende niet overleggen:
 - a) passend bewijs dat zij voornemens zijn langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van twee of meer lidstaten te blijven, zonder langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van een van de betrokken lidstaten te blijven;
 - b) bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's dekt die doorgaans ook zijn gedekt voor de onderdanen van de te bezoeken lidstaten.
 8. De aanvrager wordt zowel van de beslissing om een aanvraag af te wijzen als van de redenen hiervoor in kennis gesteld door middel van het in bijlage IV opgenomen standaardformulier.

Artikel 8

Wijziging van een afgegeven visum

1. Artikel 30, leden 1, 3, 6 en 7, en artikel 31, leden 1 tot en met 5, 7 en 8, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. Naast de mogelijkheid van verlenging om de specifieke redenen als vermeld in artikel 30, lid 1, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)], mogen houders van een rondreisvisum op zijn vroegst 90 dagen en uiterlijk 15 dagen voordat hun rondreisvisum verloopt, op het grondgebied van de lidstaten een verlenging aanvragen.

⁴³ Verordening (EG) nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995 betreffende de invoering van een uniform visummodel (PB L 164 van 14.7.1995, blz. 1).

3. Het consulaat van de volgende te bezoeken lidstaat is bevoegd tot het behandelen van en beslissen over een aanvraag voor een verlenging.
4. Aanvragers vragen de verlenging aan door een ingevuld modelaanvraagformulier als opgenomen in bijlage I in te dienen.
5. De leges voor een verlengingsaanvraag bedragen 30 EUR.
6. Op verlengingen van werkvergunningen is, in voorkomend geval, artikel 5, lid 7, van toepassing.
7. Over ontvankelijke verlengingsaanvragen wordt binnen 15 kalenderdagen na de datum van indiening beslist.
8. Bij het aanvragen van een verlenging bewijzen aanvragers dat zij nog steeds aan de voorwaarden voor binnenkomst en visumafgifte voldoen, alsook aan het vereiste niet langer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen op het grondgebied van een bepaalde lidstaat te blijven.
9. Bij het onderzoeken van een verlengingsaanvraag kan de bevoegde autoriteit de aanvrager in gerechtvaardigde gevallen voor een onderhoud oproepen en om aanvullende documenten verzoeken.
10. Een verlenging belooft ten hoogste één jaar en de totale duur van een toegestaan verblijf, dat wil zeggen van het aanvankelijk toegestane verblijf en de verlenging samen, is ten hoogste twee jaar.
11. De aanvrager wordt zowel van de beslissing om een verlenging te weigeren als van de redenen hiervoor in kennis gesteld door middel van het in bijlage II opgenomen standaardformulier.
12. Aanvragers wier verlengingsaanvraag is afgewezen, hebben het recht daartegen beroep in te stellen. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de verlengingsaanvraag heeft genomen; de nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers gedetailleerde informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage II.
13. De aanvrager wordt zowel van de beslissing tot nietigverklaring als van de redenen hiervoor in kennis gesteld door middel van het in bijlage II opgenomen standaardformulier.

Hoofdstuk III – Administratief beheer en organisatie

Artikel 9

Administratief beheer en organisatie

1. De artikelen 35 tot en met 43, artikel 45, artikel 52, lid 1, onder a), c) tot en met f) en h), en artikel 52, lid 2, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] zijn van toepassing.
2. De lidstaten stellen jaarlijkse statistieken op over rondreisvisa, overeenkomstig bijlage III. De statistieken over het voorgaande kalenderjaar worden jaarlijks uiterlijk op 1 maart bij de Commissie ingediend.
3. De in artikel 45, lid 1, onder e), van Verordening (EU) nr. xxx/201x bedoelde [Visumcode (herschikking)] bedoelde, aan het publiek te verstrekken informatie over

de termijnen voor de behandeling van aanvragen omvat ook de in artikel 6, lid 5, van de onderhavige verordening vastgestelde termijnen voor rondreisvisa.

4. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking in de zin van artikel 46 van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] worden kwartaalstatistieken over de aangevraagde, afgegeven en geweigerde rondreisvisa alsook informatie over de soorten aanvragers uitgewisseld.

Hoofdstuk IV – Slotbepalingen

Artikel 10

Aanwijzingen voor de praktische toepassing van deze verordening

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen de operationele aanwijzingen voor de praktische toepassingen van de bepalingen van deze verordening vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de onderzoeksprocedure als bedoeld in artikel 11, lid 2.

Artikel 11

Comitéprocedure

1. De Commissie wordt bijgestaan door het comité dat bij artikel 51, lid 1, van Verordening (EU) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] is ingesteld (het Visumcomité).
2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, is artikel 5 van Verordening (EU) nr. 182/2011 van toepassing.

Artikel 12

Wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst

Artikel 20, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt vervangen door:

"2. Lid 1 doet geen afbreuk aan het recht van iedere overeenkomstsluitende partij om in bijzondere omstandigheden de verblijfstermijn van 90 dagen van een vreemdeling op haar grondgebied te verlengen."

Artikel 13

Wijzigingen van Verordening (EG) nr. 562/2006

Verordening (EG) nr. 562/2006 wordt als volgt gewijzigd:

1) Artikel 5 wordt als volgt gewijzigd:

a) in lid 1 wordt punt b) vervangen door:

"b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad*, in het bezit zijn van een geldig visum of beschikken over een geldig rondreisvisum als omschreven in artikel 3, lid 2, van Verordening (EU) nr. xxx/201x van xxx**, een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1).

** Verordening (EU) nr. xxx/201x van het Europees Parlement en de Raad van xx.xx.201x tot invoering van een rondreisvisum en tot wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en van Verordeningen (EG) nr. 562/2006 en (EG) nr. 767/2008 (PB L xxx).'

b) Lid 1 bis wordt vervangen door:

"1 bis. Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten, en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een rondreisvisum, een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet in aanmerking genomen."

c) het volgende lid 3 bis wordt ingevoegd:

"3 bis. De leden 1 tot en met 3 zijn *mutatis mutandis* van toepassing op binnenkomsten in verband met verblijven op basis van een geldig rondreisvisum."

2) Artikel 7, lid 3, wordt als volgt gewijzigd:

a) wordt punt a bis) vervangen door:

"a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum of rondreisvisum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum/rondreisvisum en van de echtheid van het visum/rondreisvisum, door middel van raadpleging van het Visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad***;

*** Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening) (PB L 218 van 13.8.2008, blz. 60)."

b) de voorlaatste volzin van punt a ter) wordt vervangen door:

"In alle gevallen waarin echter twijfel bestaat over de identiteit van de houder van het visum of het rondreisvisum en/of over de echtheid van het visum of het rondreisvisum, wordt de raadpleging van het VIS uitgevoerd door een systematisch gebruik van het nummer van de visumsticker in combinatie met een verificatie van vingerafdrukken."

c) in punt c) wordt punt i) vervangen door:

i) de verificatie dat de betrokkene in het bezit is van een geldig visum, indien zulks op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 vereist is, of een geldig rondreisvisum, tenzij de betrokkene houder is van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur; deze verificatie kan inhouden dat het VIS wordt geraadpleegd overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;"

Artikel 14

Wijziging van Verordening (EG) nr. 767/2008

Verordening (EG) nr. 767/2008 wordt als volgt gewijzigd:

1) Artikel 1 wordt vervangen door:

"In deze verordening worden het doel en de functies van, alsmede de verantwoordelijkheden inzake het in artikel 1 van Beschikking 2004/512/EG bedoelde Visuminformatiesysteem (VIS) omschreven. De verordening legt de voorwaarden en procedures vast voor de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten over aanvragen van visa voor kort verblijf en rondreisvisa als gedefinieerd in artikel 3, lid 2, van Verordening (EU) nr. xxx/201x van xxx* en over de in dat verband genomen beslissingen, inclusief de beslissing het visum nietig te verklaren, in te trekken of te verlengen, teneinde de behandeling van dergelijke aanvragen en de daarmee samenhangende beslissingen te vergemakkelijken."

* Verordening (EU) nr. xxx/201x van het Europees Parlement en de Raad van xx.xx.201x tot invoering van een rondreisvisum en tot wijziging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en van Verordeningen (EG) nr. 562/2006 en (EG) nr. 767/2008 (PB L xxx).'

2) Artikel 4 wordt als volgt gewijzigd:

a) aan punt 1 wordt het volgende punt toegevoegd:

"e) "rondreisvisum" in de zin van artikel 3, lid 2, van Verordening (EU) nr. xxx/201x;"

b) de punten 4 en 5 worden vervangen door:

"4. "aanvraagformulier": het geharmoniseerde formulier voor de indiening van een aanvraag voor visa/een visum in bijlage I bij Verordening (EG) nr. xxx/201x [Visumcode (herschikking)] of bijlage I bij Verordening (EU) nr. xxx/201x;

5. "aanvrager": eenieder die overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad** visumplichtig is en een visumaanvraag heeft ingediend, of eenieder die een aanvraag heeft ingediend voor een rondreisvisum overeenkomstig Verordening (EU) nr. xxx/201x;

** Verordening (EG) Nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1). "

3) Aan artikel 14, lid 2, wordt het volgende punt e) toegevoegd:

"e) verzoek om verlenging, mits de houder van een rondreisvisum nog steeds voldoet aan de voorwaarden."

Artikel 15

Toezicht en evaluatie

Op [drie jaar na de datum waarop deze verordening van toepassing wordt] evalueert de Commissie de toepassing van deze verordening.

Artikel 16

Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

2. Zij is van toepassing met ingang van [6 maanden na de datum van inwerkingtreding van de verordening].
3. Artikel 12 is van toepassing vanaf [5 jaar na de inwerkingtreding van de verordening].
4. Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in de lidstaten overeenkomstig de Verdragen.

Gedaan te Brussel,

Voor het Europees Parlement
De voorzitter

Voor de Raad
De voorzitter